

УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЮ ТЕХНІЧНИХ СИСТЕМ

На сучасному етапі розвитку економіки техніка має високий рівень зношення та недостатнє фінансування її відтворення. Аналіз стану конкурентоспроможності технічних систем машинобудування показав недостатній рівень розвитку процесів, що забезпечують їхнє функціонування (інформаційних, організаційних, трудових й економічних), що безпосередньо впливають на рівень досягнення економічних результатів промислового виробництва. Про це свідчить велика кількість застарілої техніки, що знаходиться в експлуатації, низькі показники її відновлення, використання потужності й висока собівартість виробленої продукції. Існують й інші недоліки в організаційно-економічному механізмі її функціонування.

Організаційно-економічний механізм управління становить сукупність цілей, принципів, процесів, методів, інструментів і форм прямого й опосередкованого впливу органів управління на якість і конкурентоспроможність технічних систем галузі. Управління конкурентоспроможністю технічних систем розглядається як процес реалізації сукупності функцій управління, що дозволяє сформувати цілеспрямований і ефективний управлінський вплив на підвищення конкурентоспроможності продукції галузі в цілому. Це

обумовлює необхідність посилення економічної орієнтації в розвитку елементів механізму управління конкурентоспроможністю технічних систем. Таким чином, суть управління технічними системами полягає в цілеспрямованому й результативному впливі на їхній склад, якість і сукупне використання всіх елементів для створення й реалізації конкурентних переваг.

У ролі мети управління конкурентоспроможністю технічних систем розглядається формування та реалізація системного управлінського впливу на цей процес з метою підвищення їх конкурентних характеристик і результатів у заданих умовах господарювання. Мета створення механізму управління конкурентоспроможністю технічних систем витікає з мети їх функціонування та визначається цілями, завданнями, функціями й очікуваними результатами діяльності. Створення ефективного механізму управління конкурентоспроможністю технічних систем припускає уточнення його цільового призначення, до складу основних цілей якого варто включити: формування й підтримку рівня конкурентоспроможності технічних систем, ефективне використання технічного потенціалу, реалізацію інноваційно-інвестиційної активності в напрямку відновлення й відтворення техніки виробництва, створення оптимальних умов і передумов відновлення технічних систем, координацію й підтримку пропорцій збалансованості технічних систем шляхом розробки стратегії розвитку їхньої конкурентоспроможності, об'єднання зусиль керівників всіх рівнів управління з підвищення конкурентоспроможності технічних систем. Вихідною ідеєю, що відображає сутність концепції управління конкурентоспроможністю технічних систем є необхідність урахування взаємозв'язку й взаємовпливу параметрів і показників конкурентоспроможності вимогам ринку. Обов'язковим елементом для всіх концептуальних

положень є виділення цілей, принципів, функцій, завдань, алгоритмів, методів, показників і критеріїв управління технічними системами.

Система пріоритетних цілей й інтересів галузі із часом не залишається незмінною зі зміною функціонування взаємодіючих у ній підприємств і суб'єктів зовнішнього середовища. Деякі цілі втрачають свою актуальність і з'являються нові, раніше відсутні. З огляду на динамізм цілей розвитку галузі, неможливо сформулювати їх постійно діючий перелік. Разом з тим, забезпечення конкурентоспроможності технічних систем, їхній економічний розвиток, збалансованість внутрішніх процесів, зниження ризику, забезпечення росту частки ринку є постійними й стратегічними цілями будь-якої галузі промисловості.

У ролі принципів формування й функціонування системи управління технічними системами нами виділені наступні: науковості, конкурентоспроможності, економічності, прогресивності й перспективності, комплексності, оперативності, оптимальності, вірогідності, погодженості, адаптивності, стабільності, цілісності, причинно-наслідкових зв'язків, збалансованості показників конкурентоспроможності на «вході-функціонуванні-виході», пріоритетності. Незважаючи на те, що назва принципів загальновідома, зміст і механізм їхньої дії в системі міняється в результаті специфіки самої системи, її елементів і зовнішнього середовища, в умовах якої вона існує.

Визначальним моментом при створенні організаційно-економічного механізму управління конкурентоспроможністю технічних систем є система керованих параметрів, характеристик, критеріїв. На конкурентоспроможність технічних систем впливає безліч показників, облік яких доцільно здійснювати в процесі

їхнього аналізу, оцінки й планування. Показники необхідно розглядати в максимальному наближенні один до одного як єдину сукупність характеристик системи, трансформуючи їх у нові, більш місткі показники – показники якості й конкурентоспроможності. До складу показників якості включені: коефіцієнт придатності, рівень використання виробничої потужності, енергомісткість, витратомісткість утримання й управління, зарплатомісткість обслуговування. Позитивна динаміка показників якості технічних систем є передумовою забезпечення їхньої конкурентоспроможності. Як показники конкурентоспроможності технічних систем нами виділені наступні: ефективність функціонування; рентабельність витрат, вкладених у технічну систему; організаційно-технічний рівень й ефективність витрат на управління. Сформульована група показників розглядається в ролі показників управління й регулювання технічними системами.

Врахування ступеня залежності конкурентоспроможності технічних систем від показників, що неї впливають повинно здійснюватися за допомогою математичних моделей, у такому випадку за допомогою методу математичного аналізу. Урахування отриманих моделей в механізмі управління конкурентоспроможністю технічних систем дає можливість установити нормативні величини показників їхньої якості, планувати рівень підвищення конкурентоспроможності й вибирати стратегію розвитку залежно від фінансових можливостей підприємств.

Використання складових елементів механізму управління конкурентоспроможністю технічних систем створює можливість наукового обґрунтування всіх видів діяльності, пов'язаних з її формуванням й ефективним функціонуванням з врахуванням вимог ринку до конкурентоспроможної продукції. При цьому в керівників з'являється можливість планування розвитку технічних

систем і вибору форми стратегії розвитку залежно від своїх фінансових можливостей.

Для управління конкурентоспроможністю керівники технічних служб повинні мати керований параметр або управлінську норму, що задавала б максимально допустимий, реально досяжний й економічно обґрунтований рівень показників конкурентоспроможності технічних систем, і була критерієм в оцінці ефективності їхнього функціонування. Критерій повинен являти собою величину або рівень ключового показника, на досягнення якого спрямовані всі зусилля ефективного управління технічними системами. У нашому випадку доцільно використовувати нормативні рівні показників якості для досягнення необхідного рівня конкурентоспроможності. Їх використання в системі планування й оцінки ефективності функціонування систем вже само по собі буде стимулюючою дією, тому що досягнення заданої цілі гарантує працівникам певний рівень матеріального заохочення й розв'язання соціальних задач.

Для оцінки відповідності фактично досягнутих показників конкурентоспроможності технічних систем критеріальному рівню припустимих відхилень необхідно визначити раціонально-припустимий діапазон відхилень і розробити заходи щодо ліквідації непотрібних змін. Розрахунок регресивної моделі залежності від показників якості дозволяє обґрунтовувати можливий рівень підвищення конкурентоспроможності шляхом використання коефіцієнтів еластичності як контрольних параметрів вибору конкретних заходів для включення в план технічного розвитку. Механізм їхнього використання доцільно розглядати в системі розробки плану розвитку технічних систем транспортного машинобудування. Сам процес формування й забезпечення конкурентоспроможності технічних систем повинен стати найважливішим об'єктом

управління, здатним сформувати й реалізувати системні управлінські впливи.

УДК 338.467.6

Романов Руслан

здобувач вищої освіти Факультету менеджменту,
готельно-ресторанної справи та туризму
Міжнародного гуманітарного університету

Левченко Сергій

викладач кафедри менеджменту
Міжнародного гуманітарного університету

АНАЛІЗ ВЗАЄМОДІЇ З ГЛЯДАЦЬКОЮ АУДИТОРІСЮ ПРИ ПРОВЕДЕННІ МАСШТАБНИХ МУЗИЧНИХ ФЕСТИВАЛІВ (НА ПРИКЛАДІ WOODSTOCK 99)

Масштабні музичні фестивалі завжди є визначними подіями, які починають плануватись іноді за рік до їхнього проведення. Головна мета проведення подібних заходів – відвідування виступу улюбленого (улюблених) виконавців, а також сформувати культуру фестивалю. В якості додаткових цілей можна виділити також отримання позитивної енергії та виплеск негативних емоцій.

Спеціально для цього на багатьох івентах, де грає важка музика, існують наступні види взаємодії натовпу:

- мош – це екстремальний стиль танцю, у якому учасники штовхають один одного;
- сьоркл піт – рух натовпу по колу;
- «стіна смерті» – це коли натовп ділять на дві частини, і під команду вокаліста вони збігаються знов;
- стейдж дайвінг – стрибок у натовп з сцени [1].

